

[Glistrup]

cielt på det område, vi taler om her, er fagfolk endnu mere nærsynede og begrænsede end andre. Der havde været et væsentlig sundere syn i kunstfondkomiteen, hvis man i stedet for at udnævne disse såkaldte fagfolk simpelt hen gik hen i folkeregisteret og puttede alle navnene ind i en stor tombola og trak tre ud og sagde: nu er det dem, der sidder de næste 3 år og deler penge ud. Der havde været væsentlig større chance for, at vi kunne gavne dansk kulturliv herved, end ved at vi år efter år skal have de samme typer på sammenspilsted, der skal få de bevillinger udredt, som nu engang stilles til rådighed, hvad enten det er de nuværende 10 mill. kr. eller hr. Wilhjelm's 40 mill. kr., eller hvilket beløb man nu måtte komme frem til.

Dette har intet at gøre med det, som hr. Wilhjelm var inde på, at vi skulle nedvurdere kunsten til at være noget, som var af en lave-re karat. Kunst er noget særdeles centralt for menneskelivet, men det er nemlig så centralt, at det ikke skal besudles af at køre igennem statslige embedsmandsapparater, men noget, der skal have lov til at trives dér, hvor man skulle tro Danmarks liberale parti var at finde, men det er det altså ikke, nemlig ude på frihedens mark, hvor det virkelig er dem, der kan gøre en indsats, der også får lov til det.

I så henseende var kulturministeren meget pessimistisk, talte om, at man ikke kunne nå frem til, hvad der kunne opnås igennem salg af kunstværker. Jeg synes, det var en unødigt underkendelse af, at vi til enhver tid, også i øjeblikket, har haft private mæcener af meget, meget stort format i Danmark. Vi ved alle sammen – hvis jeg nævner Tietgen og brygger Jacobsen, eller hvis jeg taler om, hvordan Louisiana er blevet til, og et væld af andre ting – at det var det, vi skulle sørge for kunne trives og få bedre arbejdsvilkår, end absolut at køre det ind i den ensrettningspølsesmaskine, som uundgåeligt bliver følgen, når man skal have nogle bestemte mennesker fra nogle bestemte klikker, der bestandig bliver udnævnt gang efter gang, til at køre det. Jeg ved godt, man skifter ud hvert tredje år, men man sætter ølse for, man sætter ølse bag, Riffbjerg beholder dog sin smag. Det er simpelt hen hele melodien i den måde, som man i de forløbne for dansk kunstliv ulykkelige 18 år har drevet dette samfundsnedbrydende foretagende, der hedder Statens Kunstfond.

(Kort bemærkning).

Mette Madsen (V):

Jeg forstod hr. Glistrup sådan, at vi skulle leve og udmærket kunne leve på den kunst, der var frembragt for tusind år siden. Kan jeg forstå hr. Glistrup således, at fremskridts-partiet derfor vil støtte en forøgelse af kontoen for kirkerestaureringer?

(Kort bemærkning).

Birte Weiss (S):

Hr. Bernhard Baunsgaard mente, at det var første gang, han havde hørt socialdemokratiet tale om de manglende bevillinger til kunstfonden inden for de seneste år. Jeg vil godt genopfriske hukommelsen med hensyn til, hvad der er blevet sagt af de socialdemokratiske ordførere gentagne gange år efter år, når vi har diskuteret Statens Kunstfond. Ved hånden har jeg kun behandlingen af lovforslaget fra 24. november 1977, hvor jeg vil citere, hvad jeg sagde ved den lejlighed, Folketingstidende 1981–82, sp. 2633, nemlig:

»Vidste man ikke bedre, skulle man tro, at det var kæmpebeløb, man ofrer på Statens Kunstfond. . . Hvad er det så i realiteten? Realiteten er, at det drejer sig om en klatskilling på 8½ mill. kr. Det drejer sig om ca. 1/10 promille af statens budget. Det drejer sig om mindre end det, en gennemsnitsskole koster i dag. Det drejer sig om mindre end prisen på en snes små parcelhuse.«

Hvis ikke det er en tilkendegivelse af, at det er utilstrækkelige bevillinger, så ved jeg faktisk ikke rigtig, hvad det er.

Det var også på den baggrund, at jeg som socialdemokratiets repræsentant i kunstfonden, da vi godkendte beretningen for 1981, samtidig var med til at beslutte, at der skulle rettes henvendelse til regeringen om at forsøge at få bevillingerne ført à jour. Disse forhandlinger nåede ikke at blive færdige. Derfor er det nu den nye regering, som kommer til at tage sig af det. Jeg vil godt understrege, at det var et meget bredt politisk udsnit i kunstfonden, der havde den holdning. Hr. Bernhard Baunsgaard var vistnok ikke til stede, men jeg kan forstå, at den også deles af det radikale venstre, og det er der grund til at glæde sig over.

(Kort bemærkning).